

Mi szeretnék lenni...

Egy május délután – benn az iskolában
Véget ért a lecke. A gyerekek lázban
Égve találgatták: mi fog következni,
De hangosan szólni nem merészelt senki.

„Mivel jók voltatok, szépen ment a lecke,
–Adtam választ szemük néma kérdésére –
Most majd beszélgetünk. Sorba fogok menni,
S mindenkit megkérdek: mi szeretne lenni.”

Ámult, mély izgalom festette arcukat,
Főtt a sok gondolat a koponyájuk alatt
„Mi szeretnék lenni, amikor felnövök...?”
Ábrándozott mélán harminc kicsi kölyök.
Egyik henteslegény, a másik fűszeres,
Harmadik pékmester, mert az sokat keres,
Cipész, postamester, ács, mozdonyvezető,
És – tán a tizedik – azt felelte: csendőr.
Szeme, – mint az égbolt – tisztaságot lehelt,
Kis ködmöne alatt szíve hangosan vert,
Ökle padját gyúrta. Simogató kezem
Szőke haján babrált, mikor megkérdeztem:
„Csendőr akarsz lenni, Bánkerek Pista?”
„Amíg élek, mindig!” – válaszolta vissza.
Lelkesedésének vakító sugára
Glóriás fényt festett beesett arcára.

*

Hogy most ezt elmondtam, könny csillog szememen,
Pistát az osztályban hiába keresem.
Hatodikos lenne... A szomszédja itt ül...
...De tán ő is ide lát a magas mennyből.

Bánkerek Pista, nem siratunk téged,
Hogy a szörnyű halál ily korán jött érted.
Hisz teljesülhetett szíved kívánsága:
Vigyázhatsz reánk fönt: az égi hazába’!

Szinok Margit.